

súdu, nemal odvolací súd podľa predpisu § 550 tr. por. v zasedaní senátu rozhodovať o otázke, či okresný súd vyniesol rozsudok o trestnom čine, ktorý presahoval obor jeho pôsobnosti, ale mal o tom rozhodnúť v pokračovaní podľa § 554 tr. p., t. j. na odvolacom pojednávaní; keď prez to o veci rozhodol podľa § 550 tr. p. v zasedaní senátu, porušil zákon v ustanovení § 550, odst. 5 tr. p.

Avšak ďalším postupom súdu, a to nariadením a prevedením odvolacieho pojednávania a vynesením rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 4. júla 1936, č. j. To 344/35-20, ktorým bol rozsudok okresného súdu zo dňa 26. septembra 1935, č. j. T 227/35-10, potvrdený nehl'adiac na pravoplatné usnesenie tohože súdu zo dňa 10. decembra 1935, č. j. To 344/35-10, ktorým bol tenže rozsudok okresného súdu pravoplatne zrušený, bol porušený zákon v ustanovení § 556, odst. 1 tr. p. a § 378, odst. 3 tr. p., lebo usnesenie krajského ako odvolacieho súdu zo dňa 10. decembra 1935 bolo v smysle cit. paragrafu tr. p. nepreskúmateľné a keď odvolací súd prez to vyniesol vo veci nové rozhodnutie a tým aj pravoplatné usnesenie zo dňa 10. decembra 1935 preskúmal, porušil zákon v ustanoveniach § 378, odst. 3 a § 556, odst. 1 tr. p.

Opravnému prostriedku generálnej prokuratúry, podanému podľa § 441 tr. p. a vytýkajúcemu porušenie uvedených miest zákona, bolo preto ako odôvodnenému vyhovené a vyslovené porušenie zákona v ustanoveniach uvedených vo výrokovej časti tohoto usnesenia.

Rozhodnutie toto nemá pre strany účinku. Najvyšší súd zamietol tú časť návrhu generálnej prokuratúry, podľa ktorej táto žiadala, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zo dňa 4. júla 1936, č. j. To 344/35-20, bol zrušený a aby krajský súd v R. bol poukázaný, aby vo veci ďalej pokračoval ako súd prvostupňový, lebo k takému opatreniu neposkytuje posledný odstavec § 442 tr. p. v tomto prípade základu.

Čís. 6206.

Spolupachateli (krádeže nebo zpronevěry) lze přiznati dobrodiní § 187 tr. zák. jen, byla-li včas nahrazena celá škoda, vzniklá z činu spáchaného několika spoluvinníky, nikoliv i nahradí-li jeden ze spolupachatelů onu část škody, kterou sám způsobil, nebo která byla stanovena jako jeho podíl narovnáním s poškozeným.

Rozsah náhrady není zůstaven volnému ujednání zúčastněných.

(Rozh. ze dne 27. května 1938, Zm II 117/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnosti obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. z.

Z d ů v o d ů:

S hlediska zmatku č. 9 b) § 281 tr. ř. vytýká stížnost neprávem porušení zákona a nesprávné jeho použití rozsudkovému výroku, že skutek stěžovatelčin nepřestal být trestným následkem účinné lítosti podle § 187 tr. z.

Spolupachateli (krádeže nebo zpronevěry) lze přiznati dobrodiní § 187 tr. z. jen, byla-li včas nahrazena celá škoda, vzešlá z činu několika spoluvinníky spáchaného, nikoli i tehdy, nahradil-li jeden ze spolupachatelů pouze část škody, jeho vlastní činností způsobenou, pokud se část ta dá vyšetřiti, nebo část škody, stanovenou narovnáním s poškozeným jako podíl na něho připadající.

Určení výše škody trestným činem způsobené jako objektivního znaku skutkové podstaty zločinu zpronevěry přísluší jen nalézacímu soudu, nikoli poškozenému samému, a nemůže jeden z účastníků zpronevěry těžiti z možného omylu nebo přízně poškozené osoby (rozh. č. 4502 Sb. n. s.).

Takovou náhradu celé škody trestným činem způsobené předpokládají výslovně i rozhodnutí č. 829 a 2841 Sb. n. s., jichž se stížnost dovolává.

Podle § 188 tr. z. jsou volnému ujednání zúčastněných osob zůstateny jen doba a způsob, nikoli i rozsah (úplnost) náhrady (rozh. č. 4502 Sb. n. s.).

Ustanovení §§ 187 a 188 tr. z. jsou ustanovení rázu výjimečného a sluší je vykládati přesně podle jejich doslovného znění, ježto nelze zůstaviti libovůli poškozeného, aby určoval svou soukromou vůli, zda a pokud nárok státu na potrestání pachatele trestného činu má místo čili nic, nejde-li o delikt soukromožalobní (srovn. § 33 tr. z.).

Ježto podle skutkových zjištění rozsudkových v době, kdy stěžovatelka uzavřela s poškozeným narovnání, celá výše škody zpronevěrami obou obžalovaných společně způsobená nebyla ještě ani známa, natož spolehlivě zjištěna, a ani po skončení revise nedalo se zjistiti, jakou částí se každý z obou obžalovaných na zpronevěrách společně páchaných zúčastnil a jaký měl na nich podíl, ježto podle výpovědi svědka S. byla částka 50.000 Kč, stanovená narovnáním se stěžovatelkou, myšlena pouze jako nejvýše možná a dosažitelná náhrada škody od této spolupachatelky, tudíž celá škoda, přesahující daleko částky, k jichž náhradě se oba pachatelé zpronevěr narovnáním zavázali, nahrazena nebyla, nastala ani u stěžovatelky beztrestnost jejího skutku pro účinnou lítost podle § 187 tr. z., i když sama narovnání s ní ujednané dodržela.

Vzhledem k tomu, co uvedeno o výkladu ustanovení §§ 187, 188 tr. z. po stránce právní, je pro posouzení otázky beztrestnosti stěžovatelky z důvodu účinné lítosti nerozhodno, že se poškozený R. spokojil s ujednanou částkou 50.000 Kč jako náhradou veškeré škody, stěžovatelkou mu způsobené, že v trestním oznámení a ve své svědecké výpo-

vědi nežádal potrestání stěžovatelky a že se nepřipojil ohledně ní k trestnímu řízení jako soukromý účastník. Mohl proto nalézací soud tyto skutečnosti nechat nepovšimnuty, aniž zatížil rozsudek zmatkem neúplnosti podle § 281, č. 5 tr. ř., stížností mu vytýkaný.

Čís. 6207.

Slovy »pro svůj užitek« v § 171 tr. zák. není míněn jen užitek majetkový. Stačí, že pachatel odňal movitou věc z cizího držení, aby s ní nakládal jako s vlastní. Užitek tu spočívá v možnosti takového nakládání. Je lhostejno, jak potom pachatel s věcí naloží (rozmnoží-li jí své jmění nebo jmění jiného, zničí-li ji nebo zahodí).

Je-li porušení jednoho trestního zákona (§ 171 tr. zák.) jen prostředkem porušení jiného trestního zákona (§ 6, čís. 4 zákona na ochr. rep.), sluší zásadně užítí obou.

Výjimky z tohoto pravidla.

(Rozh. ze dne 27. května 1938, Zm II 241/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 460 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle č. 9 a) § 281 tr. ř., stížnost především namítá, že rozsudková zjištění, že si obžalovaný odcizené součástky zapalovačů neponechal, nýbrž vyhodil je přes ohradu závodu na sousední pole, jakož i další zjištění rozsudku, že obžalovaný odcizil zmíněné součástky za tím účelem, aby ukojil svou pomstychtivost vůči mistru N. uvržením ho v podezření, že špatným dohledem umožnil odcizení oněch součástek, nezakládají skutkovou podstatu krádeže, ježto zjištění ta vylučují subjektivní stránku krádeže, která vyžaduje, aby pachatel jednal »pro svůj užitek«. Stížnost je bezdůvodná.

Vyžaduje-li zákon v § 171 tr. z. k pojmu krádeže, aby účelem činu pachatelova bylo zjednání si užitku, neznamena to, že to musí býti právě užitek majetkový, jak předpokládá ve svých vývodech stížnost. K pojmu odnětí »pro svůj užitek« ve smyslu § 171 tr. z. stačí odnětí věci movité z cizího držení za účelem nakládání s ní jako s vlastní. Úmysl pachatelův směřuje k tomu, by si protiprávně přivlastnil movitou věc, jež je v držení jiného proti jeho vůli. »Užitek« nebo »zisk«, jenž charakterisuje úmysl pachatelův, spočívá ve skutečném přivlastnění si věci, v jejím získání; nějakého dalšího užitku se nevyžaduje. Užitek ten tkví v možnosti a vůli, nakládati s cizí věcí movitou jako se svou vlastní, aniž se